יט: אין דורשין פרק שני חגיגה

בתחתונה ולא בעליונה. משמע הכא דקטפרס הוי מיכור (ב) ואלן תנן[1] ומייתי לה פ"ב דגיטין (דף טז. ושם) הנלוק והקטפרס ומשקה טופח אינו מיכור לא לטומאה ולא לטהרה ועוד למה לי ג' גממיות בתרי סני בזה כ' ובזה כ' וחדרלית מחברתן ומירץ ר"ת דשאני הכא דאיכא מקוה שלם בחמלע וכן משמע כפ' בתרא דע"ז (דף עב. ושם) מתוך פרש"י[2] שפי' קטפרס גממיות בזה כ' ובזה כ' וחדרלית מחברתן ולא נקט ג' כדאיתא הכא אלמא משמע דלא היה טעמא שיש לחלק ואל תתמה היכי מדמה ליה למיפשט מהך דהכא (ג) בעייתו מהו להטביל מחטין וליטורות כרלאשון של ראשון ההוא דלעיל ולא קאמר (ד) דשאני התם משום מקוה שלם דהתם לעיל איכא עובדא אחרינא (ה) קטפרס שקופו לירד מה שברלאשון של ראשון ובהכי מתרלינן קושיא אחרינ' דקשיא לר"ת דמשמע התם בגיטין דנלוק וקטפרס אינו מיכור ומסיק לענין מקוואות ור' יהודה היא משמע דאף ר' יהודה מודי ליה ונעיל קאמר אם היו רגלין של ראשון נוגעות במים אף שני טהור אלמא קטפרס מיכור אלא ולאי שאני הכא שקופו לירד ומיהו יש לדחות הך דלא מוקי כר' יהודה רק ההיא דטופח ע"מ להטפיח ולא תניא בהדיא ההוא דנלוק וקטפרס וההוא דפ' בתרא דע"ז (ג"ז שם:) גבי המערה (ד) יין נסך מחבית לבור דלא תשיב נלוק מיכור אע"ג דקופו לירד יש לחלק בין נלוק לקטפרס דאין דרך נלוק לבא כי אם דרך אויר וכי (ה) מדייק התם[3] מגישתא ובא גישתא דאלמא נכרי ידיה עליונה ואסריה רבא שמע מינה נלוק מיכור ולא מחבר דאלמא אם שני נוגעות במים דהא יין שבתוך הגישתא אין קופו לירד בתוך החבית ולפי מה שפירש הר"י התם דהיה דנלוק וקטפרס מיתניא לענין השקה במס' טהרות (פ"ח מ"ט) דומיא דרישא דמקל מלא משקין טמאין והשיקו למקוה אז יתכן שפיר דהיא דהכא לענין טבילה מהני נלוק וקטפרס ואפי' ליתיה בה מ' סאה נמי מטבילין בתחתונה וכי נקט מ' סאה לרבותא דעליונה דאין מטבילין בה ור' יהודה היא ל"ל לאשמעינן דאפ"ה קתני בסיפא בתוספתא וחכ"א אין מטבילין אלא באמצעית (ו) ואע"פ שיש חרבעים באמצעית אין מטבילין בתחתונה והתם אהרבמי ולא שייך הכא כלל רק לקמן אפרש (כפ' תומר בקודש דף כא: בד"ה כשוביה): (ז)**בגדי** ע"ה פרש[4] **פרושים.** דמיישינן שמא יבבה אשתו נדה עליהן דבדאיתא בפ"ב דחולין (דף לה: ושם) אבל משום (ח) עצמו לא חיישינן דאינו מטמא בהסיטו וכן משמע שילהי דנזיקין (נעיין דף פא: ושם) דפריך וליתום שמא תסיטם אשתו נדה וכן תנן פרק שביעי דטהרות (מ"ז) הנגעים שבכנסו לבית אינו טמא אלא מקום רגלי הנגעים אבל משכבות ומושבות וכלי חרס המוקפים עצמיהן אלמא דלא מטמא לא משא ולא היסט וכי תנן התם (פ"ח מ"א) הדר עם ע"ה בחלר ושכח כלים בחלר אפי' חביות המוקפות לגמיד פתיל טמאים התם בשביל אשתו שהיא לשם תדע מדנקט לישנא דדירה אך קשיא דתנן התם לעיל מינה (בפ"ז מ"ב) המגיע ע"ה (ט)בחלרו בזמן שרואה הנכנסין והיוצאין כו' בזמן שאינו רואה הנכנסין והיוצאין אפי' מוכל אפי' כפות כלומר גידם שאינו יכול ליקן הכל טמא ואין לומר דהתם נמי בשביל אשתו דהא מנא קתני לשון אקרלאי ועוד אפי' אינו מוכל אחה רבותא הוי כיון דלא הוי טומאה בשביל זה והיה נראה לי דלאו טעמא משום היסט אלא משום דטרח ומייף וכי רואה את הנכנסין (י) מרתת דנתפס בגגב אבל קשיא לי דתנן התם (פ"י מ"א) הנועל בית הבד בפני הבדדין והיו שם כלים טמאים מדרס משמע דטמטמא מדרס ובסמוך קאמר א"ר יוסי וכי מפני מה טמאים אלא שאין ע"ה נקיאין בהיסט ועוד כיון דחכמים גזרו עליהם להיות כזבין לכל דבריהם אמאי אין מטמאין בהיסט ומדרס כדין זב ועוד דגזרו עליהן מעיינות לקמן[5] דגזרו על רוקו כדין משקה זב וזבה ועוד מלינו בפ' בנות כותים (נדה דף נג: ושם) הכא בכותי שטבל ודרס על בגדי חבר דאי משום טומאת ע"ה הא טביל ליה אלמא אי לא טביל מטמא מדרס ומירץ ר"ת דודאי אינו מטמא מדרס והיסט דמשום תקנת הסוד נגעו בה כדאמרינן (יא) לפי שלעולם לא ימצאו אדם מעביר חבית ממקום למקום ואין גוחרין גזרה על הגבור אא"כ יכולין לעמוד בה והכי משמע לקמן בכרקין[6] שאינו מטמא בהיסט הרי שהיו חמריו ופועליו טעונין טהרות כו' טהרות טהורות ואם תאמר לכך כו' ומסיק מאי שנא ריש ומאי שנא סיפא ומשני במטהר חמריו ופועליו לכך משמע דלא מוקי לה במטהר רק משום דק"ל ריש לקיפא ולא קשיא ליה דטמטמא ליה בהיסט משום דקיים ליה דלא מטמא וההיא דנדה נלא טבל מטמא ליה במגע והא דנקט ודרס משום דבעי למהוי בגד חבר לתחת רגלו של כותי דהכי קתני התם בתחבי' ומטמא משכב מתחתן כעלין ואין בהקשות (י) דלא מוקי לה בשלא טבל וכשיש דבר חוצץ בין רגלו לבגד משום דע"כ אצטריך לאוקמי כשטבל כי היכי דליהוי שפק ספיקא דאי לא עבל מה לי בועל בקרוב מה לי בועל ברחוק והכי רבי משה מפונטוייז"ל מפרש משום דבע"ה אינו מטמא מזב אלא רק מטעם דלאו לא עבל מה לי בועל בקרוב מה לי בועל ברחוק ומזה ליטורא של לדוקי בבגדיו וקבר אצל אשתו כו' ופריך ומיפוק ליה משום ליטורא דע"ה (כ) כלומר אפילו לא היה טמא בשביל אשתו אהרבה הוליל דאם בועל נדה ^היה טמא הוא ובגדיו בטשא רוקו של זב ואי משום ליטורא דע"ה בגד לחוד הוא דטמא ואין לומר דמשום גופו לא היה אם רק משום בגדיו דאהרבה טומאת גופו מחמירא לן ועוד קשה דכי מוקי לה בכותי עדיף לומר לה לי טבל אפי' לא טבל (ל) נמי כיון דהאידנא לאו נוסף המדרס הוי לא הוי אלא לראשון ואינו מטמא כלי ועוד קשה לומר"י דמיגא בהדיא בתוספתא (פ"ג) ספק (מא) רשות ע"ה מדרסו והסיטו ומליאו טהור לחולין וטמא לתרומה ע"כ היה נראה לפרש דלגבי תרומה מטמא כל דבר כזב אבל טהור לחולין וכל הני דאשכחן דמטמא מוקמינן בתרומה וכי קפריך בגיטין (דף פא:) וליתום שמא תסיטם אשתו נדה אע"ג דבתרומה קיימא התם מילתא דספיקא ליה נקט ואתאי ועוד דחייש לטומאה דאוריתא ולא שאל טומאה דרבנן וכי קאמר בחולין (דף לה:) שמא תבא עליהם אשתו נדה משום אינן נקטיה ורואה לדבריו מלינו בירושלמי דקאמר בגדי פרושים מדרס לאוכלי תרומה ונעי גופו של פרוש מהו שיעשה כזב אלא תרומה התיב דמגיגן המגיע ע"ה בתוך ביתו לשמרו כיון שהוא רואה את היולאין כו' אבל משכבות וכלי חרס מוקפין עצמן אבל תרומה אפי' מוקפין טמאים א"ר יהודה תפתר בע"ה אבל פרוש ולית את כלום והשתא לא מיבעיא ליה אלא פרוש אבל תרומה אבל ע"ה אבל תרומה פשיטא ליה א"ל ר' מנא כל מה דאנו קיימין בתרומה אנו קיימין מדע לך שכן הוא דתנינן אפי' מוכל אפי' כפות הכל טמא כלום יהיו טמאים אלא משום היסט ולא כן א"ר יוחנן ולא תליות ולא הסיטות ולא רה"י ולא רשות ע"ה אבל תרומה כלומר דלא שייך כלל רשות ע"ה אבל תרומה שמטמא בהיסט ומתני' בע"ה מיירי אבל פרוש אינו מטמא מדרס והיסט והקשה לו הר"י דאמר שילהי פ' הניחקין (גיטין פב.) אין עושין חלת ע"ה בטהרה לפי שבבר טימא אותה אבל עושין עיסתו בטהרה ונוטל הימנה כדי חלה ומניחה בכפיסה או באמתחת וכשבא ע"ה נוטל שתיהן ואינו חושש לפי שהכלי אינו מקבל טומאה ואמאי כיון שהוא מטמא היסט לתרומה הא קא מטמא לחלה וי"ל דהתם כיון שלא קרא לו שם עדיין הו"ל חולין דפתיכי בהו חלה דלא מטמאו בהיסט וכן משמע לישנא דנקט כדי חלה ולא חלה עדיין ואינו במגע מטמא ולהכי פריך דלמא נגע: רבי

דהכדדין אין חושבין כטומאה ונטמאו בכלים טמאים מדרס דמטמאין אדם וכלים ונזרו וטימאו את הכל ור' יהודה אומר בית הבד טהור דגזרים על טומאות ודאי היעיל ואבר זה טיהרם לבן ור' יוסי פר"מ ס"ל אלא דבבר דחושבין למגע אבל אין בקיאין ונטמאו על ידי שהסיטו לאוקן כלים אע"פ שלא נגעו בה כדאמרינן בעלמא לפי שלעולם וכו' שאינו מטמא בהיסט דתניא הרי שהיו: (י) באא"ר ואין להקשות אמאי לא מוקי לה וכו' מפונטוייז"ל מפרש דלשון דבר ע"א אינו מטמא מזב וכו' של נזיקין בבגדיו ובקדם אבל אשתו: (כ) באא"ר כלומר אפילו לא היה טמא בשביל אשתו מ"מ טמא משום בגדיו דע"ה ומה הוראל במה שקדם אצל אשתו ומאי פריך הרבה הוציל דאם כוונל נדה היה: (ל) באא"ר לפה ר' לא טבל אפילו לא טבל. נ"ב קשה הא תיקשרין לאוקמיה בטבל כי היכי דליהוי שפק ספיקא כמו בפתוך לפי תירוץ ר"ת [והאמר מקרו]: (מא) באא"ר רשות ע"ה ומדרסו וכו' המיב רבי חנין והתניגן וכו' כיתו לשמרו בזמן שהוא רואה וכו' אבל המשכבות והמושבות וכלי חרס מוקפים עצמיה פתיל עטורין וכו' שמאים משום היסט אמר ר' יהודה תפתר בע"ה אבל פרוש ולית את שמע מינה כלום והשתא וכו' ר' מנא כל מה דאנן קיימין הכא בתרומה אנן קיימין וכו' כלום אמרו יהיו טמאים וכו' אבל פרוש אצל תרומה אינו מטמא וכו' והקשה לו הר"י מהא דאמר וכו' ולהכי פריך דלמא נגע:

מאיר היה אומר מטביל בעליונה בתחתונה ולא בעליונה א"ל [ג]**אי תניא תניא: הטובל לחולין והוחזק לחולין כו': מני מתניתין רבנן היא דשני להו בין חולין למעשר אימא סיפא בגדי עם הארץ מדרס לפרושין בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה אתאן לר' מאיר דאמר חולין ומעשר כהדדי נינהו רישא רבנן וסיפא ר' מאיר אין רישא רבנן וסיפא ר' מאיר רב אחא בר אדא** [א]**מתני לה בסיפא חמש מעלות ומוקי לה כולה כרבנן אמר רב מרי שמע מינה** [ב]**חולין שנעשו על טהרת הקודש בקודש דמו ממאי**

מדלא

ואוכלי תרומה ואוכלי קודש ותמאת: שנעשו על טהרת הקודש. אדם הרגיל לאכול קדשים מקבל עליו לאכול חוליו בטהרת הקודש כדי שיהו בני ביתו זהירין ובקיאין בטהרת הקודש:

מדלא

ג) א מיי' פי"ג מה"מ מאכ"א הטומאות הל' ח:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בגדי וכו' היה נמצא הוא וכנדיי בגיטא רוקו של זב. עיין בהר"ם פ"ח מ"ג דכלים:

מוסף רש"י

חולין שנעשו על טהרת הקודש. כגון אדם הרגיל לאכול קדשים ורוצה לבטיח רגיל תדיר בטמירת טהרתן ומומר לף חולין מכל טומאות הפוסלות בקדש (חולין כא:) דקבל עליה לאכול בטהרת קודש שרוצה להרגיל עצמו בטהרת קדשים שאם יאכל שלמים לו תודה יהא בקי בטמירתן (שם ב:). **בקודש דמו.** ומייב להכנל מדרגנן מכל טומאות הפוסלות בהן (שם).

רבינו חננאל

נמי אית ליה [ג] ואמר עולא אמרו ליה והתניא בהדיא ר' יהודה אומר מאיר היה אומר מטבילין בין בתחתונה בין בעליונה ואני אומר בתחתונה ולא בעליונה. אלמא לר"י גזר אחיה את ליה גזר אסיק ליה א"ל אי אינא הכי בהדיא הא אפשיטא בעיא דילך: **מתני'** טבל לחולין הוחזק לחולין אסור למעשר כו'. פי' זה מעשר שני הוא דכתיב ביה ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך וגו' ומתניתין דבנן הוא דאמרי יש מעלה למעשר מן החולין ומקשינן אימא סיפא בגדי עם הארץ מדרס לפרושין פירוש הפרושין שהן חברים האוכלים חוליהן בטהרה וכשנוגעין בבגדי עם הארץ כאילו נטמאו מדרס וצריכין טבילה לאכול חוליהן בטהרה וקתני בתר הא בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה ודייקינן מדלא קתני מדרס לאוכלי מעשר ש"מ חולין ומעשר שני כי הדדי נינהו ליה בעי"ה מעלה

ג) תוס' ד"ה ל"ל אמר ליה עולא והתניא וכו'.

מסורת הש"ס

א) [ובפסחא מקוואות פ"ב], ב) [נכת קטו: ושם], ג) [חולין כ: נדה עח:], ד) פרש"ר מעב"ל, ה) ע"כ פרש"ר בע"ז, ו) [טהרות פ"ח מ"ט], ז) [כד"ה ולא לטהרה], ח) [נ"ל דשאני הכא, מהרש"א], ט) [דף עב:], י) [פרש"ר לעיל בתוספה יח:], כ) [נ"ל כתוך ביתו], ל) [דף כב.], מ) [דף כ:].

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה בתחתונה וכו' הוי מיכור ואילו במסכת טהרות פרק שמיני תנן ומייתי לה וכו' אלם כאמצע וכן משמע כפ' שני דגיטין מתוך פרש"י. נ"ב אבל בפרק בתרא דמסכת ע"ז פי' בדרך אחר: (ב) באא"ר למשפט מהך דהכא ההיא בעייתו דלעיל מהו להטביל וכו' כראשון של ראשון דלא קאמר דשאני התם משום דאיכא מקוה ל"ל ותיבות בהדיא דלעיל מתחק: (ג) באא"ר דבקטפרס שקופו וכו' של ראשון דוגה חיבור ובכהכי מתרלינן וכו' התם בגיטין דקטפרס אינו מיכור ודמסיק לענין וכו' יש לדחות הך קושיא דלא מוקי וכו' ע"מ להטפיח חיבור ולא הוה דלענין כל"ל ותיבות תניא בהדיא מתחק: (ד) באא"ר גבי המערה מחבית לבור כל"ל ותיבות יין נסך מתחק: (ה) באא"ר וכי מדמה התם לגישתא ובא גישתא וכו' דלא דמי לרגלין של ראשון ניגעות וכו' הר"י התם דהא דנלוק וקטפרס אינו מיכור ולא מחבר ולא הוה דלענין כל"ל ותיבות תניא בהדיא מתחק: (ו) באא"ר גבי המערה מחבית לבור כל"ל ותיבות יין נסך מתחק: (ז) באא"ר בגדי פרושים: (ח) באא"ר מדרס לאוכלי תרומה ודמיישינן דאפ"ה קתני בסיפא בתוספתא וחכ"א אין מטבילין אלא באמצעית דאינו מטמא בהסיטו וכן משמע שילהי דנזיקין (נעיין דף פא: ושם) דפריך וליתום שמא תסיטם אשתו נדה וכן תנן פרק שביעי דטהרות (מ"ז) הנגעים שבכנסו לבית אינו טמא אלא מקום רגלי הנגעים אבל משכבות ומושבות וכלי חרס המוקפים עצמיהן אלמא דלא מטמא לא משא ולא היסט וכי תנן התם (פ"ח מ"א) הדר עם ע"ה בחלר ושכח כלים בחלר אפי' חביות המוקפות לגמיד פתיל טמאים התם בשביל אשתו שהיא לשם תדע מדנקט ליישנא דדירה אך קשיא דתנן התם לעיל מינה (בפ"ז מ"ב) המגיע ע"ה (ט)בחלרו בזמן שרואה הנכנסין והיוצאין כו' בזמן שאינו רואה הנכנסין והיוצאין אפי' מוכל אפי' כפות כלומר גידם שאינו יכול ליקן הכל טמא ואין לומר דהתם נמי בשביל אשתו דהא מנא קתני לשון אקרלאי ועוד אפי' אינו מוכל אחה רבותא הוי כיון דלא הוי טומאה בשביל זה והיה נראה לי דלאו טעמא משום היסט אלא משום דטרח ומייף וכי רואה את הנכנסין (מ) מרתת דנתפס בגגב אבל קשיא לי דתנן התם (פ"י מ"א) הנועל בית הבד בפני הבדדין והיו שם כלים טמאים מדרס משמע דטמטמא מדרס ובסמוך קאמר א"ר יוסי וכי מפני מה טמאים אלא שאין ע"ה נקיאין בהיסט ועוד כיון דחכמים גזרו עליהם להיות כזבין לכל דבריהם אמאי אין מטמאין בהיסט ומדרס כדין זב ועוד דגזרו עליהן מעיינות לקמן[5] דגזרו על רוקו כדין משקה זב וזבה ועוד מלינו בפ' בנות כותים (נדה דף נג: ושם) הכא בכותי שטבל ודרס על בגדי חבר דאי משום טומאת ע"ה הא טביל ליה אלמא אי לא טביל מטמא מדרס ומירץ ר"ת דודאי אינו מטמא מדרס והיסט דמשום תקנת הסוד נגעו בה כדאמרינן (מ) לפי שלעולם לא ימצאו אדם מעביר חבית ממקום למקום ואין גוחרין גזרה על הגבור אא"כ יכולין לעמוד בה והכי משמע לקמן בכרקין[6] שאינו מטמא בהיסט הרי שהיו חמריו ופועליו טעונין טהרות כו' טהרות טהורות ואם תאמר לכך כו' ומסיק מאי שנא ריש ומאי שנא סיפא ומשני במטהר חמריו ופועליו לכך משמע דלא מוקי לה במטהר רק משום דק"ל ריש לקיפא ולא קשיא ליה דטמטמא ליה בהיסט משום דקיים ליה דלא מטמא וההיא דנדה נלא טבל מטמא ליה במגע והא דנקט ודרס משום דבעי למהוי בגד חבר לתחת רגלו של כותי דהכי קתני התם בתחבי' ומטמא משכב מתחתן כעלין ואין בהקשות (י) דלא מוקי לה בשלא טבל וכשיש דבר חוצץ בין רגלו לבגד משום דע"כ אצטריך לאוקמי כי היכי דליהוי שפק ספיקא דאי לא עבל מה לי בועל בקרוב מה לי בועל ברחוק והכי רבי משה מפונטוייז"ל מפרש משום דבע"ה אינו מטמא מזב אלא רק מטעם דלאו לא עבל מה לי בועל בקרוב מה לי בועל ברחוק ומזה ליטורא של לדוקי בבגדיו וקבר אצל אשתו כו' ופריך ומיפוק ליה משום ליטורא דע"ה (כ) כלומר אפילו לא היה טמא בשביל אשתו אהרבה הוליל דאם בועל נדה ^היה טמא הוא ובגדיו בטשא רוקו של זב ואי משום ליטורא דע"ה בגד לחוד הוא דטמא ואין לומר דמשום גופו לא היה אם רק משום בגדיו דאהרבה טומאת גופו מחמירא לן ועוד קשה דכי מוקי לה בכותי עדיף לומר לה לי טבל אפי' לא טבל (ל) נמי כיון דהאידנא לאו נוסף המדרס הוי לא הוי אלא לראשון ואינו מטמא כלי ועוד קשה לומר"י דמיגא בהדיא בתוספתא (פ"ג) ספק (מא) רשות ע"ה מדרסו והסיטו ומליאו טהור לחולין וטמא לתרומה ע"כ היה נראה לפרש דלגבי תרומה מטמא כל דבר כזב אבל טהור לחולין וכל הני דאשכחן דמטמא מוקמינן בתרומה וכי קפריך בגיטין (דף פא:) וליתום שמא תסיטם אשתו נדה אע"ג דבתרומה קיימא התם מילתא דספיקא ליה נקט ואתאי ועוד דחייש לטומאה דאוריתא ולא שאל טומאה דרבנן וכי קאמר בחולין (דף לה:) שמא תבא עליהם אשתו נדה משום אינן נקטיה ורואה לדבריו מלינו בירושלמי דקאמר בגדי פרושים מדרס לאוכלי תרומה ונעי גופו של פרוש מהו שיעשה כזב אלא תרומה התיב דמגיגן המגיע ע"ה בתוך ביתו לשמרו כיון שהוא רואה את היולאין כו' אבל משכבות וכלי חרס מוקפין עצמן אבל תרומה אפי' מוקפין טמאים א"ר יהודה תפתר בע"ה אבל פרוש ולית את כלום והשתא לא מיבעיא ליה אלא פרוש אבל תרומה אבל ע"ה אבל תרומה פשיטא ליה א"ל ר' מנא כל מה דאנו קיימין בתרומה אנו קיימין מדע לך שכן הוא דתנינן אפי' מוכל אפי' כפות הכל טמא כלום יהיו טמאים אלא משום היסט ולא כן א"ר יוחנן ולא תליות ולא הסיטות ולא רה"י ולא רשות ע"ה אבל תרומה כלומר דלא שייך כלל רשות ע"ה אבל תרומה שמטמא בהיסט ומתני' בע"ה מיירי אבל פרוש אינו מטמא מדרס והיסט והקשה לו הר"י דאמר שילהי פ' הניחקין (גיטין פב.) אין עושין חלת ע"ה בטהרה לפי שבבר טימא אותה אבל עושין עיסתו בטהרה ונוטל הימנה כדי חלה ומניחה בכפיסה או באמתחת וכשבא ע"ה נוטל שתיהן ואינו חושש לפי שהכלי אינו מקבל טומאה ואמאי כיון שהוא מטמא היסט לתרומה הא קא מטמא לחלה וי"ל דהתם כיון שלא קרא לו שם עדיין הו"ל חולין דפתיכי בהו חלה דלא מטמאו בהיסט וכן משמע ליישנא דנקט כדי חלה ולא חלה עדיין ואינו במגע מטמא ולהכי פריך דלמא נגע: רבי

מהא דאמר וכו' ולהכי פריך התם דלמא נגע:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com